

UNOHTIVAT PERUSASIAN

(PROLETARIAATIN PUOLUEEN KUNNALLISVAALIOHJELMA)

Kaupunkipiirien duumien vaalien läheneminen on aiheuttanut kummankin pikkuporvarillisen demokraattisen puolueen — narodnikkien ja menshevikkien puolueen — paljon lupaavien vaaliohjelmien ilmaantumisen. Nämä ohjelmat ovat aivan samaa maata kuin Euroopan porvarillisten puolueiden, esimerkiksi Ranskan „radikaalisen ja radikaalisosialistisen puolueen”⁸⁴, vaaliohjelmat, puolueiden, jotka kalastelevat herkkäuskoisten ja kehittymättömien valitsijajoukkojen, pienisäntien y.m.s. ääniä. Samoja paljon lupaavia fraaseja, samoja juhlallisia lupauksia, samoja epämääräisiä sanontoja, samaa vaikenemista perusasiasta tahi perusasian unohtamista, nimittäin: näiden lupauksen toteuttamisen *reaalisten olosuhteiden* unohtamista.

Tällä hetkellä nuo reaaliset olosuhteet ovat seuraavat: 1) imperialistinen sota; 2) kapitalistien hallitus; 3) työläisten ja kaikkien työtätekevien joukkojen asemaa parantavien vakavien toimenpiteiden toteuttaminen on mahdollonta, ellei kajota vallankumouksellisesti „kapitalistien pyhään yksityisomistukseen”; 4) noiden puolueiden lupauksien reformien sarjan toteuttaminen elämässä on mahdollonta aikana, jolloin toimii vanha hallintoelin ja -koneisto, aikana, jolloin on olemassa poliisilaitos, joka ei voi olla auttamatta kapitalisteja ja asettamatta tuhatta ja yhtä estettä näiden reformien täytäntöönpanon tielle.

Otamme esimerkin:„sodan ajaksi säännöstellään asuinhuoneistojen hinnat”,... „sellaisten varantojen” (nimittäin: niin kauppahuoneistoissa kuin yksityisilläkin henkilöillä olevien elintarvikevarantojen) „pakkoluovutus yhteiskunnan tarpeita varten”,... „järjestetään yleisiä kauppvoja, leipomoja, ruokaloita ja keittiöitä”, kirjoittavat menshevikit... „kiinnitetään tarpeellista huomiota lääkintäpalveluun

ja terveydenhoitoon”, säästävät narodnikit (sosialivallankumoukselliset).

Toivomukset ovat eittämättä kerrassaan suurenmoisia, mutta siinäpä se niksi onkin, että niitä ei voida toteuttaa, *ellei tehdä loppua* imperialistisen sodan kannattamisesta, lainan (kapitalisteille edullisen lainan) kannattamisesta, pääoman voittoja varjelevan kapitalistien hallituksen kannattamisesta, poliisilaitoksen säilyttämisestä, poliisilaitoksen, joka estää ja jarruttaa kaikkien tuollaisten reformien toteuttamista, tekee ne tyhjiksi jopa siinäkin tapauksessa, että hallitus ja kapitalistit eivät esitä reformaattoreille uhkavaatimusta (mutta he ehdottomasti esittävät uhkavaatimuksensa, koska asia koskee pääoman voittoja).

Siinäpä se niksi onkin, että kaikki tuollaiset vaaliohjelmat, kaikki tuollaiset paljon lupaavien reformien luettelot ovat, kun unohdetaan pääoman herruuden luomat ankarat ja raskaat olosuhteet, tyhjiä sanoja, jotka käytännössä merkitsevät joko kaikkein viattomimpia „hurskaita toivomuksia” tai pelkkää porvarillisten tusinapolitikoitsijain harjoittamaa joukkojen pettämistä.

Totuutta pitää katsoa suoraan silmiin. Sitä ei pidä hämätä, vaan se pitää sanoa kansalle suoraan. Luokkataistelua ei pidä salata, vaan pitää selittää, mikä yhteys sillä on hyviltä kuulostaviin, miellyttäviin, ihastuttaviin „radikaalisiin” reformeihin.

Työläistoverit ja kaikki Pietarin kansalaiset! Jotta voitaisiin toteuttaa kansalle välttämättömät, ajankohtaisiksi käyneet, lykkäystä sietämättömät reformit, joista narodnikit ja menshevikit puhuvat, on tehtävä loppu imperialistisen sodan ja lainojen kannattamisesta, kapitalistien hallituksen kannattamisesta, on luovuttava pääoman voittojen koskemattomuuden periaatteesta. Jotta voitaisiin toteuttaa nuo reformit, *ei pidä antaa ennallistaa poliisilaitosta*, jota kadetit tätä nykyä ennallistavat, vaan sen tilalle pitää järjestää kansanmiliisi. Juuri tästä tulee proletariaatin puolueen puhua kansalle vaaleissa, puhua narodnikkien ja menshevikkien pikkuporvarillisia puolueita *vastaan*. Juuri tämä on proletarisen „kunnallisvaaliohjelman” olemus, jota nuo puolueet hämäävät.

Ensiarvoisella sijalla koko tuossa ohjelmassa, etualalla uudistusluettelossa tulee olla kolme tärkeätä peruskohtaa noiden uudistusten todellisen toteuttamisen perusehtona:

1) Ei mitään kannatusta imperialistiselle sodalle (ei lainan kannattamisen muodossa eikä yleensä missään muodossa).

2) Ei mitään kannatusta kapitalistien hallitukselle.

3) On estettävä poliisilaitoksen ennallistaminen. Kansanmiliisi sen tilalle.

Ellei kiinnitetä perushuomiota näihin tärkeimpiin kysymyksiin, ellei tehdä itselle selväksi sitä, että ne ovat kaikkien kunnallisuudistusten toteuttamisen ehto, muuttuu kunnallisvaaliohjelma kiertämättömästi (parhaassa tapauksessa) viattomaksi toivomukseksi.

Tarkastelkaamme 3. kohtaa.

Kaikissa porvarillisissa tasavalloissa, jopa kaikkein demokraattisimmissakin, poliisi on joukkojen sortamisen tärkein välikappale (kuten vakinainen armeijakin), ainainen mahdollisen monarkiaan palaamisen tae. Poliisi pieksää „rahvaanmiehiä” niin New Yorkin, Geneven kuin Pariisinkin poliisilaitoksissa, mutta kapitalistien tekosia se katsoo sormiensa läpi joko suoranaisen lahjomisen ansiosta (Amerikka y.m.) tai sen ansiosta, että rikkaat ihmiset „suojelevat” ja „auttavat” sitä (Sveitsi) tahi kummankin järjestelmän avulla (Ranska). Koska poliisi on kaukana kansasta, muodostaa se ammattilaiskastin ja koostuu miehistä, jotka „ovat harjaantuneet” käyttämään väkivaltaa köyhää väestöä kohtaan, miehistä, jotka saavat jonkinverran korkeampaa palkkaa ja nauttivat „virkavallan” suomia erioikeuksia („kunniallisista tuloista” puhumattakaan),— se pysyy poikkeuksetta kaikissa demokraattisissakin tasavalloissa, porvariston herruuden vallitessa, tämän porvariston uskollisimpana välikappaleena, tukena, suojana. Työätekevien joukkojen hyödyksi koituvia vakavia ja perusteellisia uudistuksia *ei voida* toteuttaa poliisin avulla. Se on objektiivisesti mahdotonta.

Kansanmiliisi poliisin ja vakinaisen armeijan tilalle — tämä on työätekevien hyväksi koituvien menestyksellisten kunnallisuudistusten *ehto*. Vallankumouksellisena ajankohdانا tämä ehto on toteutettavissa. Ja suurin huomio koko kunnallisvaaliohjelmassa onkin keskitettävä tähän, sillä kaksi muuta perusehtoa eivät kuulu yksinomaan kunnalliselämän, vaan koko valtion elämän alaan.

Miten nimenomaan tulee aloittaa kansanmiliisiin luominen, se on käytännön kysymys. Jotta proletarit ja

puoliproletaarit voisivat osallistua sen työhön, isännät on pakotettava maksamaan heille palkka kaikista niistä päivistä ja tunteista, jotka he ovat miliisin palveluksessa. Se on toteutettavissa. Seuraava kysymys: pitääkö *ensin* järjestää työväenmiliisi, nojautuen suurtehtaiden työläisiin, s.o. parhaiten järjestyneisiin työläisiin, jotka pystyvät täyttämään miliisien tehtävät, vai pitääkö *heti alun perin* järjestää kaikkien aikuisten miesten ja naisten yleinen pakollinen miliisipalvelus, siten että he käyttävät tuohon palvelukseen viikon tai pari vuodessa j.n.e.; tällä kysymyksellä ei ole periaatteellista merkitystä. Ei siinä ole mitään pahaa, jos eri piireissä aloitetaan eri tavalla: kokemus tulee olemaan sitä rikkaampi ja järjestäminen tulee kehittymään tasaisemmin ja vastaamaan lähemmin käytännön antamia ohjeita.

Kansanmiliisi merkitsee todella *väestöjoukkojen* demokraattista kasvattamista.

Kansanmiliisi merkitsee, että köyhiä *eivät* hallitse vain rikkaat ja *näiden* poliisi, vaan kansa itse, pääasiallisesti köyhät.

Kansanmiliisi merkitsee, että valvonta (tehtaiden, asuntojen, elintarvikkeiden jakelun y.m. valvonta) *voi olla* jäämättä paperille.

Kansanmiliisi merkitsee, että leipä tullaan jakamaan ilman „jonotusta” ja suomatta rikkaille *mitään* etuoikeuksia.

Kansanmiliisi merkitsee, että lukuisat vakavat ja perinpohjaiset uudistukset, joita myös narodnikit ja menshevikit ovat luetelleet, *eivät* jää vain viattomiksi toivomuksiksi.

Toverit Pietarin työmiehet ja työläisnaiset! Osallistukaa kaikki kaupunkipiirien duumien vaaleihin. Puolustakaa köyhän väestön etuja. Vastustakaa imperialistista sotaa, vastustakaa kapitalistien hallituksen tukemista, vastustakaa poliisin ennallistamista, vaatikaa kansanmiliisiin viipymätöntä ja ehdotonta asettamista sen tilalle.